

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: JEsus mig alting er. Ingen Slags Skade

Citation: Brorson, Hans Adolph: "JEsus mig alting er. Ingen Slags Skade", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956, 1951-56, s. 68. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-workid66685/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)*

Anvendt udgave: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*

Ja de søde Himle stjøde
An med eet i Jubel-Horn,
Overmaade &c. &c.

2.

Skulde dine her ej trine
Ogsaa frem i deres Chor.
Og anmeldte Naadens Vælde
I en hellig Fryd og Flor?
De skal siunge Ærens Konge
Hosianna tusind' skjøn.
De skal sige: Himmerige
Har GUD skienkt os i sin Søn.
Skulde dine &c. &c.

3.

Nu saa siunger, Hiertter, Tønger,
Højt i Skye mod Himlens Poel:
Ævig være dig al Ære,
Lof og Priis, paa Ærens Stoel!
Dyre Vahre burde svare 39
Ejermauden, hvad de galt.
Vi fik Livet, fik det givet.
Hvad fik han, som har betalt?
Nu saa siunger &c. &c.

Nr. 313. - XXX.

1.

Jesus mig alting er. Ingen Slags Skade
Er mig for svar;
Naar jeg endogsaa det Beste skal lade,

1, 6: med eet] på een gang; Jubel-Horn] i Israel indvarslede jubelføret med basun-
blæsning, 3. Mos. 25, 9. -- 2, 2: Chor] syngende skare. -- 2, 3: anmeldte] kundgøre.
-- 2, 4: Flor] blomstring, lykke. -- 2, 6: tusind' skjøn] herer til Hosianna. -- 3, 4:
Stoel] trone. -- 3, 5-6: Kætbare varer burde indbringe ejeren det, som de er
værd (det, som de gælder for); tanken fortsætter i 1, 7-8 med, at det ikke er sket
med den skat, Gud har givet os. -- 3, 7: Livet] det åndelige og evige liv, jfr. nr.
125, 3, 5. -- 3, 8: han] Jesus.
Nr. 313 - XXX. Original. -- 1, 1: Skade] nylkke. -- 1, 2: svar] tung; vi ville sætte
komma efter svar, da tanken fuldføres i 1, 3-4. -- 1, 3: naar] = selv om; lade]
lade fare, slippe.

Og ham kun har.
Timeligt er kun et Laan eller Leje,
Og slippes maae;
Til og fra, gaaer det utallige Veje.
Ej! lad det gaae!
JEsus mig &c. &c.

2.
Tiden er kun et Gran, halve Minuter,
Ja neppe dem.
Al vor Elendighed Døden beslutter.
Og dermed hiem.
Op da mit Hjerter! lad intet dig trykke
Af Verdens Trang!
Bedre i Steden at prøve sin Lykke
Med Fryde-Sang.
Tiden er kun &c. &c.

1.
Hvad est du dog skjøn, ja skjøn,
Ja skjøn, du allerhelligste Guds Søn!
Du min Sulamith, Sulamith. Ja mit,
Ja mit, alt, hvad jeg har, er ogsaa dit.

2.
Min Ven, du est min, ja min,
Ja min; saa lad mig altid være din!
Ja vist, ævig vist, ævig vist, ja vist!
Ja vist! du min skal blive her og hist.

1, 5: *timeligt*] det *timelige*. — 1, 7: *Timelig* ejendom går fra hånd til hånd (*til den ene og fra den anden*) og kommer på den måde rundt omkring (*utallige Veje*). — 2, 1: *Tiden*] modsat *evigheden*; *Gran*] *støvgran*. — 2, 3: *beslutter*] *slutter*, gør ende på. — 2, 4: *hiem*] *hjem* til *himen*. — 2, 5: *Trang*] *trængsel*.
Nr. 314. - XXXI. Original. Højsangsdigt. Dialog uden replikangivelse. I de 2 første linier af hvert vers er Sulamith (sjelen) den talende, i de 2 sidste brudgommen (Jesus). — 1, 1-2: Vel gentagelse af Hejs. 5, 10, jfr. Sl. 45, 3 (Sl. 45 fortolkedes allegorisk på lignende måde som Hejsangen, jfr. noten til Nr. 245, 1, 1-2). — 2, 1-2: Hejs. 2, 16; 6, 3. — 2, 4: *blive*] *vedblive* at være.